

— Какъвъ Петъръ? Обади са Радка,

— Петъръ, не го ли познавашъ, сынъ на моя пріятель покойнія Митя. Не помнишь ли онзи хубавія момъкъ, който предъ двѣ години бѣше дощель у дома на гости.

— Ха, за туй ли са радвашъ ти? Ей, че си дълге, азъ мислѣхъ пѣкъ, кой знае на какво са радвашъ, а той на подранія Петъръ, който нѣмаше нето обуща на краката си!

— Ти си на това причината. Неговія баща въ животътъ си, направи ми едно добро, което нѣма забравя никоги, и заслужва да бѣхъ помогналъ на сына му още по-вѣче, но отъ тебъ не смѣяхъ. До днесъ кривяхъ, но сега ти казвамъ, макаръ и да ти бжде криво, че тѣсъ година азъ харчихъ за него, и го поканихъ да дойде при мене щомъ си свърши наукитѣ.

Радка до днесъ никоги не бѣше чула, такъвъ дързостливъ говоръ отъ мъжа си, и тѣй го гледаше, като че ли искаше да ся увѣри, да ли е той съ свѣстѣта си. А слѣдъ малко строго му отговори:— Ти, разсипи-каща! Какъ си ся осѣдилъ да харчишь, безъ да знаѣхъ азъ толкосъ пари, за чуждъ сынъ? Зерь нѣмашъ за какво друго по-нуждно да харчишь?

— За твойтѣ моди и боклуци ли? отговори ѿ Бодинъ.

— И ти още смѣешъ тѣй да ми отговаряшь? Какво ти е? Та ти си лудъ? Ако не си подлу-